

Houby daroval lidem egyptský bůh Osiris a řekl,
že jsou to bytosti nesmrtelnosti.

Markéta Pilátová
ilustrovala Martina Trchová

Bedla Bába

MEANDER

Knihy vychází jako 173. svazek umělecké edice Modrý slon,
a to za laskavé podpory Ministerstva kultury České republiky

Veškerá práva vyhrazena © Ivana Pecháčková – nakladatelství Meander, 2021

© Markéta Pilátová, 2021

Illustrations © Martina Trchová, 2021

Epilogue © Kateřina Tučková, 2021

ISBN 978-80-7558-162-4

www.meander.cz

Bába Bedla si sedla. A pak si lehla. Byla hrozně unavená. A stará. Byla prastará. Byla bába a byla houba. Jak se jí zrovna chtělo. Ale obojí být nemohla. To zase ne. Dneska by byla raději houba. To stálo míň námahy. A houby mají klobouk proti slunci a dneska bylo horko. A bába Bedla klobouky nosila, i když zrovna houba nebyla. Měla jich hodně. Skoro na každý den jeden. Nejraději nosila černý klobouk se širokou krempou, ve kterém vypadala trochu jako kovbojka. A to zase bába Bedla byla. Na koni jezdit uměla. A jezdila na něm ráda. V mnoha dobách. V nejrůznějších časech. V časech, co je bába Bedla prostupovala, a v časech, které bábu Bedlu prostupovaly samy. Jak se jim zrovna chtělo.

Dnes odpoledne slunce pražilo a spalovalo bábě Bedle klobouk. Rozhodla se, že si zdřímne. Dřímala a najednou ji probudily hlasy.

„To je ale divná bedla, má černý klobouk,“ řekl nějaký kluk.

„A já mám hrozný hlad, vezmem i tuhle,“ řekla nějaká holka.

„Co když je jedovatá?“ bál se kluk.

„Tak to aspoň dřív umřem,“ řekla rozhodně holka.

Bába Bedla i v dřimotě nastražila špičatá ouška, která vypadala jak uši skřítky a slyšela všechno, co se v lese dělo. Když se jim zrovna chtělo. Posunula si trochu

klobouk z čela a podívala se na ty dva. Byli otrhaní a špinaví. Holka měla na zádech koženou brašnu a na nohách boty, které jí musely být nejmíň o dvě čísla větší. Asi je po někom zdělila. Nebo je ukradla? V kterépak době jsem se to zase ocitla? pomyslela si bába Bedla. Ale chtěla se nechat překvapit. Když si totiž bába Bedla zdělila, často se pak probudila v úplně jiné době, než usínala. Bába poslouchala dál.

„Tak ji seber a jdeme,“ rozkázala holka. Kluk se sehnul k černému klobouku a chtěl bábu Bedlu utrhout. Jakmile se jí ale dotknul, stála před ním stará, velmi stará paní. Kluk překvapeně vyjekl.

„Dobrý den,“ vykřikl.

„Dobrý, dobrý,“ řekla Bedla.

„Kde, kde jste se tu tak... tak najednou vzala?“ křikl kluk.

„Ále, to já tak dělám. Jsem bába Bedla, jsem bába a taky bedla,“ vysvětlovala Bedla.

Holka se na ni podezřívavě dívala. Bába se zeptala: „Jak se jmenuješ?“

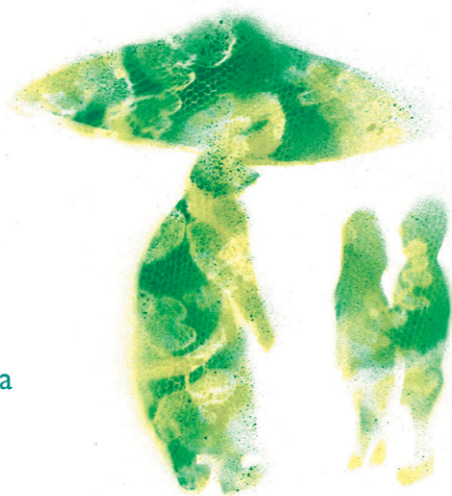
„Heike,“ řekla holka.

„Pod' už,“ táhnul ji pryč kluk.

„A ty, jak se jmenuješ ty?“ ukázala na kluka Bedla kloboukem, který si sundala z hlavy.

„Já jsem Honza,“ řekl tiše kluk.

„Tak Heike a Honza,“ zamnula si ruce Bedla, až jí zapraskalo v prastarých kloubech. Holka něco řekla německy klukovi a ten jí česky odpověděl.

„Tak vy jste Němka a Čech?“ zeptala se Bedla.

„Ja,“ kývla hlavou Heike.

„A to se podívejme,“ řekla Bedla. Nechtěla se jich ale ještě ptát, který je rok. Chtěla hádat. „A proč máte hlad?“

„Ted' má hlad skoro každý,“ řekl Honza. „Vy ne?“

„Já?“ opáčila udiveně Bedla. „Jak můžu mít hlad? Je jaro, všechno v lese je čerstvě zelené a všechno mi tady patří, ne, hlad, chlapče, vážně nemám, to ne.“ Kluk na ni valil oči.

„A nemáte strach? Ted'... sama v lese. Jste stará,“ divil se kluk, „brzy tady budou Rusové, měla byste se schovat,“ radil.

„A vy utíkáte před Rusy?“

„Ja,“ řekla zase úsečně holka. A pak přešla do češtiny. „Všichni utíkají nebo se někde schovávají. Já ani Honza nemáme rodiče. Ti moji šli do lágru a mě schovala teta. Ale ta loni umřela. A Honzovi zastřelili rodiče Němci, a tak bydlel u tety taky.“

„Ty jsi ale přece taky Němka, ne?“ divila se Bedla a už jí bylo jasné, ve kterém roce se to ocitla. Je konec války, rok 1945.

„To jsem, ale taky Židovka.“

„Vždyt' tě udá,“ lekl se kluk.

„A komu, prosím tě? Rusům? To je jedno. Je mi to jedno,“ řekla holka a sedla si unaveně na pařez. Byla hubená a dlouhé černé vlasy jí plandaly kolem hlavy jak zmoklé provazy.

„Tak zaprvé,“ řekla Bedla, „odted' musíš mluvit jenom česky, nejmenuješ se Heike, ale Olga. A tebe at' ani nenapadne jí říkat Heike. Jste oba Češi! A před cizími lidmi budeš prostě Olga,“ přikázala jim Bedla.

„A proč?“

„Kdyby vás Rusové z Rudé armády slyšeli mluvit německy, mohli by vám něco udělat,“ radila Bedla.

„Já nechci být Olga!“ durdila se Heike, „mám dost schovávání. Mám všeho dost!“

„A máš hlad,“ podotkla Bedla. „Tak jdeme,“ ukázala zase kloboukem do lesa. Šla do kopce tak rychle, že jí Heike ani Honza nestačili.

„Odkud jste?“

„Z Gross Ullersdorf,“ řekla Heike.

„Z Velkých Losin, ale Heike je ze Šumperka. Schovávala se tady. My se známe. Z kostelního sboru. Zpívali jsme oba v Šumperku, před válkou. To nám bylo šest. A pak mě její teta schovala taky. Ona děti neměla. Loni ale dostala zápal plic a umřela. A my s Heike se schovávali dál, ale pak už jsme neměli co jíst. Ve sklepě nic nezbylo a nemáme ani žádné potravinové lístky.“

Bába Bedla si zase sedla. Vytáhla z velké, jakoby bezedné, kapsy svého dlouhého kabátu drátěné oko a položila ho do trávy. Tiše pooděšla. Honza a Heike s ní. Ze křoví přihopkal zajíc a bába Bedla trhla drátěnou pastí. Rozdělala oheň a zajíce obalila jakýmsi listím. Honza a Heike upečené maso hltavě jedli. Už si nepamatovali, kdy něco takového naposled měli. Zapomněli, jak taková pečinka chutná. Už dlouho se o ně nikdo nestaral. Když dojedli, mhouřili oči únavou. Bedla položila do trávy svůj tlustý pletený svetr z králičí vlny s podivnými vzory hadů.

Svetr se na zemi zvětšil a vypadal jako huňatá matrace. Pak přes děti Bedla přehodila svůj červený vlnák s trásněmi a ten se zase zvětšil a vypadal jako pletená peřina. Honza a Heike okamžitě usnuli.

